3 BB-h
41

ROBERTI BODII
A TROCHOREGIA
Hecatombe Christiana,

Hymnus ἑκατόνςροφος, ad Christum Servatorem.

EDINBVRGI,

Excudebat Thomas Finlason Regiæ Majest. Typographus. M. DC. XXVIJ.

40

MVSEVM
BRITAN
NICVM

REVERENDO PRAESVLI
Agnato & amico ſuo chariſſimo,

D. ANDREÆ BODIO,

Argatheliæ Antiſtiti dignisſimo,
S. in I. C. S.

HEcatomben hanc noſtram, REVERENDE PRÆSVL, quam tu affectam vidiſti, viſamq;, non ſine amoris emphaſi quâdam, approbaſti, nunc vtcunque perfectam accipe; quod & te petijſſe ſeriò, & me tibi promiſiſſe memini; Sed, qui meus eſt mos in his talibus, retractanter ac timidè: Nec opus eſt rogem, vt quo me meaque ſoles animo; facies, mihi ſpondeo, non rogatus, etiam ſupra ſolitum tus ac lubens; quæ tua eſt in argumentum tas, in auctorem benivolentia ſingularis;

Accipe, inquam, & fruere, vt & tua ſit deinceps χρῆσις καὶ κτῆσις; & , ſi ita tibi videtur, per te habeant alij, ſed tui guſtûs & affectûs. At quî, inquies, titulo tam ſuperbo, tam inſolenti? Túne hecatomben, qui vix molæ aut farri offerendo idoneus? Hanc nebulam, quæ non niſi malignum, opinor, oculum animumque perſtringet, nec ſine aliquo livoris atri fumo, candor tuus facilè difflabit: Quin tu, ſi opus eſt, inter alia vel illud Lipſianum hîc vſurpes licet; Vt corpore tenues, veſte ſe diſtendunt, ita rerum egeni verbis; & ſolidi cenſûs inopes, tumentium titulorum faſtu: vel dicas quod res eſt, non titulo præcogitato ſtrophatum numerum ambitioſâ operâ adaptatum, (quod genus acumen ſophiſticum equidem non facio nauci,) ſed ad hunc fortè oblatum, illum obiter alludere geſtijſſe: Sed nihil opus eſt, modò rei defectum ſuppleat offerentis affectus & amoris exuberantia; præſertim apud illum,

——————*qui non mortali more modoq́;*

Sed ſuo, h.e. verè divino, vel, ſi mavis, θεαρδρικῶ

Munus amore probat, non munere pendit amorem.

Illi, vel farris pugillus, vel thuris grana aliquot, a tali animo profecta, multas pendent hecatombas; qualem vt sibimet, ita tibi quoq;, Reverende Pater, animitùs exoptat,

Reverentię tuę obstrictissimus, tuiq́ in Domino studiosissimus agnatus, Αμβολιεργὸς ἀνὴρ, αἰεὶ ἄταισι παλαίων, *& adhuc rusticus ex nitido.*

ROBERTI BODII
A TROCHOREGIA
HECATOMBE
ad Christum Servatorem.

CHRISTE, *Sanctorum Caput atq; custos,*
Cujus exundans fluvio perenni
Fons inexhaustæ bonitatis, imos
Manat ad artûs;
Da, tuum digno decus vt capessam
Cordis impulsu, melos & quod acrem
Temporis limam ferat, & malignę
Verbera linguæ;
Lucis affulgens radio superne,
Quâ tui circum solij coruscat
Limbus, invisa mihi nunc jacenti
Mortis in vmbrâ,
Pelle peccati tenebras, prementum
Quò gravi nexu scelerum solutus,
In tuas puro ferar accinendas
Pectore laudes:

Nam tuas casto decet alme cultu,
Christe, virtutes recoli; prophano
Abſit impuri temerentur vnquam
Pectoris ausu:
Nuncius præpes mihi labra ſummo,
Tangat è cœlo volitans, reatu
Tangat infectas gemino, micanti
Forcipe fibras.
Tunc, tuæ fructum crucis, ad beatam
Quæ pios vitam documenta ducunt,
Perdius, pernox, animo revolvam
Sancta ſereno.
Te canam, lucis jubar vt reſurget;
Te, breves quando jacientur vmbræ;
Teq, quum præceps teget ora mundi
Lucida lampas.
Patris æterni ſoboles coæva,
Par patri ſummo, ſimul ejus implens,
Pectus immenſum, ſimul alma proles
Virginis almæ;
De Deo verus Deus, increatæ
Lucis æternum jubar, ora vivus
Patris ad vivum referens character,
Alter & idem.

Scala quæ cœli ſubiens cacumen,
Ad ſoli centrum penetra vit, imis,
Môre mortalem ſuperante captum,
Summa coaptans;
Te, ſalus rerum, profugis receptus,
Naufragis portus, miſeris medela,
Lumen extinctis, onerum levamen,
Meta laborum.
Te, fatiſcentum requies, peracti
Palma conflictûs, pugilum corona,
Præmium curſûs, operumq; nulli
Debita merces;
Fœderis mundum reparantis obſes
Arcus, vndarum potior periclis
Arca, pax terræ, tremor Inferorum,
Gloria cœli;
Gentium lumen, decus Iſraelis,
Patribus voti modus atq; ſumma,
Scandali rupes atheo, fideli
Petra ſalutis;
Arbor ò vitæ ſenio carentis,
Quâ Dei vernat Paradiſus, vno
Fonte diffuſâ riguus quaterni
Fluminis unda.

Legis & Vatum ſcopus, in volucro
Moſis abducto faciem revelans,
Corpus vmbrarum, ſimul agnus inſons,
Ara, ſacerdos;
Agnus à mundi jugulatus ortu,
Ara primæva luis expiatrix,
Jn vij ſolus penetrans Olympi
Templa ſacerdos.
Te canam, lapſi generis Redemptor,
Teq́, lapſuri ſtator & retentor,
Qui mann magnâ Mediator vnus
Cuncta coerces;
Qui ſupernatum ſubitam, caducæ
Stirpis adſcitu reparas ruinam,
Et choris terrâ genitos beatæ
Inſeris aulæ.
Te quid excîrit referam, relicto
Patris æterni ſolio, latentem
Veſte ſub ſervi Dominum, rebelles
Viſere terras,
Carnis & craſſâ velut obvolutum
Nube, divinos operire vultus,
Et crucis diras, gelidiq́, cippum
Ferre ſepulchri.

Nempe nec mundus redimi, nec ira
Patris extingui, nec acerba legis
Pœna perſolvi, nec imago nobis
Priſca refundi,
Nec polus pandi, nec avara cunctos
Parca pervadens perimi, reſurgens
Præda nec buſti carioſa, vernum
Sumere vultum,
Nec triumphatæ ſpolijs gehennæ
Agmen augeri ſuperum, nec olim
Plumbeum tolli ſuper aſtra pondus
Carnis opacæ,
Abſq; te ſolo potuiſſet; imos
Per gradus pœnę capitalis actum
Summa quem ſedes beat, & ſupremi
Culmen honoris.
Hinc labor nullum patiens levamen,
Gentis & lapſę tibi luctus exſpes,
Fœta materno liquefecit urgens
Viſcera motu,
Sortis vt noſtræ miſeram ſubires
Aleam, noſtri pudor vt reatûs
Ora confundens tua, nos perenni
Luce repleret;

Nam tuæ nobis tenebræ decorem,
Gaudium luctus, requiem labores,
Inferi cœlos peperere, lætum
Lucta triumphum.
O salutarem sophiam, sagaces
Jure quæ mundi fugiens magistros
Hujus, inflatæ vitreum fefellit,
Mentis acumen!
O vices rerum, faciesq; miras
Môre quas miscens tua tam decenti
Dextra dispensat, paribusq; libra ns
Lancibus æquat.
Nos tui mœstos hilarant pavores,
Ora lugentum lachrymæ serenant,
Sanat afflictos dolor, ipsa vinctos
Vincula solvunt.
Languor infirmos reficit, fluentem
Vulnus admotum cohibet cruorem,
Nuditas nudos tegit, indigentes
Ditat egestas.
Sanguinis grumi facie cadentes
A tuâ, nostras radijs coronant;
Mundat attractam cruor è parentum
Semine lepram.

Mortís exhorrens calicem propinquæ,
Tela ſecuros facís ad ſuprema,
Noxios tu nos reus innocentum
Cœtibus infers;
Deſerit quum te patrius parumper
Vultus, extorres tua nos co-optat
Cura, ſuſceptos gremio nec vnquam
Eÿcís almo.
Quid morer multís? Erebum ſubintrans,
Tollis in cœlos; maledicta quondam
Furca, nunc arbos hominum beatrix,
Fitq; boni fons.
Quum triumphati ſpeciem pudendam
Pendulus præfers, oculoſq; pœnâ
Paſcís hoſtiles, odioq; turgens
Pectus acerbo;
Squalidus, nudus, lacer, ora pallens,
Obrutus probrís, co-opertus iræ
Fluctibus, clavís miſeranda fixus
Membra quaternís.
Inter infeſtas acies, latronum
Inter infauſtos fremitus, remandans
Spiritum Patri, geminumq; fundens
Corde fluentum.

Tunc triumphali crucis in quadrigâ
Vectus, immanes agis ante temet
Hostium turmas, manibus retrorsum
Fune revinctis;
Fune constrictos agis indecoro
Principes mundi, stygijq; portas
Carceris, fauces trucis & sepulchri,
Victor inermes;
Victor, exutas Erebi phalanges,
Labis humanæ caput, architectos
Fraudis & falsi, scelerumq; terras
Quidquid inundat,
Exhibes pulchrum superis theatrum,
Noctis æternæ laqueo superbas
Fracta cervices, pudefacta furvos
Agmina vultûs;
Mortis hinc sævæ stimulus bicuspis,
Legis hinc iram parientis, anceps
Volvitur canthos dica subter, unco
Fixa trabali.
Ipse cum-primis jacet Orcus ingens,
Ense confossus proprio, dolosam
Dum crucis, rictu nimiùm furenti,
Devorat offam;

Finditur monſtrum furiale, rapto
Præda ſit raptor lupus, vnde vitam
Retur abſorptam tenuiſſe, cœpit
Inde teneri.
Gentis humanæ miſerator, hydro
Conterens tetro caput execrandum,
Cordis ô conſtans amor, O voluptas
Pura paterni!
Pacis & vitæ via ſola; magni
Promus arcani patrio latentis
In ſinu; verę pietatis idem
Auctor & index!
Perditis, cheu! quid in omne nobis
Tempus, O vindex hominum, fuiſſet,
Abſq; te ſolo, ſoboliq; noſtrę,
Dulcis Jeſu!
Clauſtra perrumpens tumuli, ſupernam
Qui domum ſcandis redivivus, & nos
Convehens tecum, tua membra, nigro
Surripis Orco;
Surripis flammæ furijs, nocentes
Quæ manet, mundi ſenium ſub excors,
Iamq; nos vitę venientis amplâ
Inſtruis arrhâ;

Pacis obsignans & amoris almo
Spiritu, qui nos tibi quiq; membris
Vnit, æterno tua quotquot implet
Gratia nexu;
Ille nos mundi, laqueosq; contra
Carnis & fraudes, furiasq; nigrâ
Nocte summissas, mediâq; pestes
Luce volantes,
Gratiæ salvos ope septiformis
Præstat, ac tandem super astra tollit,
Nec spei fluxæ, fideive fultos
Præpete pennâ.
Ille divini lateris gemello
Tertius rivo comes, efficaci
Voce contestans, pia firmat ingens
Pectora pignus.
Ille prostratis aditum tribunal
Patris ad summi referat, medullis
Ille mox, Abbâ pater, æstuantum
Formet in imis.
Ille singultu tacito, canoræ
Nulla quem vocis tuba, nec venustus
AEquet accentus, feriet paternas
Protinus aures.

Ille ſinceris oculos revelat
Legis vt ſenſûs penetrent profundæ,
Spernit elatos, humileſq; ſanctis
Motibus afflat.
Ille torpentes acuit, labantum
Firmat inceſſûs, revocatq; lapſos,
Ille divinis moribunda mulcet
Viſcera flammis.
Ille præfractos refugoſq; leni
Ductiles reddit facileſq; tractu,
Nulla quem duri pudefecit vnquam
Pectoris incus;
Quin tuum, currant agiles, cupîto
Sponte cervices onerig; ſubdant,
Suavè fragrantem ſimul atq; nomen
Sparſit odorem;
Nomen effuſum quod vbiq; caſtas
Haud ſecus fibras ferit, imbecillos
Atq; languentum pretioſa pulſant
Vnguina ſenſûs.
Huius, ô vitæ dator & viæ dux,
Imber irrorans olei, ſalutis
Arduum greſſu duit irretorto

 Carpere clivum;

Noſq; deſerti per inhoſpitalis
Teſqua palantes lachrymoſa, dipſas
Dira quæ terret, ſitis & retoſto
Squalida rictu,
Ducat, optatus comes, ad ſupernos
Lactis & mellis fluvios, tuorum
Semper & plauſu pia, Chriſte, læto
Cœpta ſecundet;
Orbis à ſummo tua dum coruſcans
Axe majeſtas inopina, longum
Temporis fluxum ſeriemq; puncto
Siſtat in uno;
Tunc ſuum rectâ repetent parentem
Amnium curſus, ubi tempus ęvi
Condet æternâ caput, unde primùm
Fluxit, abyſſo;
Luce, quæ cœli rapidum volumen,
Luce, quæ rerum reſluos tumultus,
Luce, quę mortis rigidiq; ſolvet
Sceptra ſepulchri.
O dies nullâ vice ſummovenda
Noctis à tergo ſubeuntis! O nox
Nulla quam lucis premet invaleſcens
Aura diurnæ!

Lucis O lętæ ſeges! O triumphus
Perpes, intêgris animi! Viciſſim
Conſcijs ô crux inimica vitæ
Turpiter actæ!
Quæ pios luctu lachrymiſq; ſolvet,
Impijs clangens eadem catervis
Rumpet infauſto tuba triſtis altum
Fine veternum.
Nam tuam clangor faciem præibit,
Orbis ô vaſti Moderator, omnes
Qui ſimul rerum feriens tremendo
Murmure metas,
Ad tuum ſiſtet ſolium, ſupernæ
Quoſq; tunc auræ vegetabit hauſtus,
Quoſq; nunc ſervat cineres, profundi
Vrna ſepulchri.
Illius nemo fugiet ſeverum
Lucis examen, patefecit almæ
Cardo quem vitę, vel adhuc ab ægrâ
Matre rubentem.
Quum vorax flammę violentis ardor,
Qua tui circum ſolij crepido
Candet, igniti ſuper actus atras

 Turbinis alas,

Membra compagis, quatiens repoſto
A ſoli centro fugitiva ſummi
Mœnia mundi;
Solis involvent radios tenebræ,
Priſtinus linquet nitor aſtra, terrę
Vertet in canam decus omne victrix
Flamma favillam:
Mentis humanæ monumenta, mōles
Arduas, quidquid validęve robur
Dexterę, ſolers acieſve longo
Præſtitit uſu,
Vnius fervor furibundus horę
Involans, nictu citiùs volucri
Perdet, & rerum genus omne maſſam
Fundet in vnam;
Quum tamen mundi pereuntis ingens
Cuncta confundet fragor & ruina,
Dura percellens trepido nocentum
Corda tumultu;
Tunc ab hircoſo grege triſtis agnos
Dextimos inter-dirimet-capedo,
Mira quos tinxit niveos rubentis
Vnda lavacri;

Dum tuum cinget ſubitò tribunal
Clara ſanctarum tribuum corona,
Solis vt purum radioſus orbem
Ambit amictus;
Nubis aſcendens nitidum ſerenæ
Sub tuis tenſum pedibus lacunar,
Triſte ſubſidet ſed humi ſiniſtrum
Eminus agmen;
Vocis exſpectans tonitru triſulcæ,
Nulla quam franget mora, quin paven-
Oſſa pervadat cinefacta ſęvo (*tum*
Protinus ictu;
Ite ſub terras maledicta cœlo
Turba, frendentes furias fatigans,
Ignis æterni cibus in perennes
Ite tenebras,
Vnde ſpes, lumen, requies, voluptas
Exulant; vermes vbi, cumq; fletu
Dentium ſtridor viget, atq; tetri
Sulphuris ardor.
Quantus extemplò premet angor, exſpes
Obruet quàm non tolerandus horror,
Lingua quæ fando referet, quis acri
Mente prehendat?

Me ſed in tali trepidum periclo,
Præſtet, ô clemens hominum redemptor,
Sanguis immunem tuus, inq; dextrâ
Sorte reponat;
Sorte ſanctorum, tua quos beatos
Reddit aſpectu facies propinquo,
Summa tu præſens quibus es perennis
Cauſa triumphi.
Quæ tui vectes tumuli refregit,
Nexibus junctum tibi ſempiternis,
Chriſte, depoſtum repetat rigenti
Vita ſepulchro,
Tollat & cœli radiantis vltra
Fornices, tecum fruar ut repoſtis
Læta quêis aulæ dapibus redundat
Menſa ſupernæ,
Gaudijs, quæ non oculi, nec impar
Auris admiſit modulus caducæ,
Craſſa nec finxit ſibimet profundo
Fibra receſſu;
Summa ſed ſummus Pater ad ſupremum
Culmen evectis cumulumq; ſervat
Se penes; fiet quibus vnus omnes
Omnia complens

Vitæ jam victrix ubi mortis atrum
Virus absorpsit, speciesq; fallax
Transiit, vultu novus & nitebit
Mundus amœno.

Huc ferar tecum citus, ô piorum
Portus & præstes, bonitatis umbo
Quos tuæ tutos facit à futuræ
Fluctibus iræ;

Noctis ô fulgens polus, inter umbras,
Vultus, ut magnes, tuus, huc potenti
Semper obtutu trahat incitatum
Cordis acumen;

Huc ferar, quo nil penetrat malignum,
Nulla fit voto mora, nil timendum
Restat, huc sanctus mihi fervor alas,
Christe, ministret;

Vt canam rerum Domino tri-uni,
Mentibus laudes meritas beatis
Mistus, humano potiusq; paygam
Pectore carmen:

CHRISTE, sic fiat, precor, alme, tandem
Sancta sic lętus mihi vota firmet
Finis, ut faustum pia jam prehendunt
Carmina metam.

Μόνῳ δόξα Θεῷ. Amen, Amen.

Typographus Lectori S.

PErvénit ad manus meas hoc aliud carmen, diſſimilis quidem argumenti & ſtyli; (Quàm ſcilicet diſpar eſt ἀυτοσχεδίασμα elaborato poemati, quàm precibus & hymnis familiares tabellæ;) Quia tamen ab eodem auctore & amore profectum, certè à charitate ejuſdem & animi & affectus, vnde manavit prior illa pietas, Non patiar te illo fruſtrari, Candide Lector; ne ridicula chartæ jactura ſequatur, ſed vt, hâc ſaltem arte, tot vacuæ alioqui pagellæ hoc brevi veluti auctario ſuppleantur. Tu igitur hâc odê utere & fruere, & (dum nos multò majora divini illius ingenij monumenta tibi paratum imus) nobis benè precare. Vale. A. D. VJ. Calend. Sextil.

ROBERTI BODII
A TROCHOREGIA
ODE ΠΑΡΑΙΤΗΤΙΚΗ

Spectatiſſimæ virtutis, amicitiæ, doctrinæq; viro, D. GEORGIO SIBBALDO Medicinæ Doctori celeberrimo.

QVî ſit, meorum palma ſodalium,
Sibbalde, ſecli ſydus, egentium
Portuſq́, patriæq́ lumen,
Et medicæ columen cathêdræ;
Quem clarat ortus nobilis, ingenî
Quem cultus ingens lumine plurimo
Perfundit, & repoſta ſacrę
Nobilitat ſophię ſupellex;
Nulli ſecundus quem fidei vigor,
Quem clauſa nulli dextera, ſeculis
Quem prorſus illibata môrum
Temperies pariat vetuſtis;

Quî fit, receſſu cordis in intimo,
Ipſiſq́, amici, quos oculis fero,
Tam rara mentis vt reportent,
Rara manûs monumenta noſtræ?
Rivete teſtis tu mihi conſcius,
Thoarſa quondam quo caput extulit
Celſum, ſed axe nunc Batâvo
Quadrifidum radias per orbem;
Teſtis piorum Bruſius ordinum
Doctor verendus, quo potior vix
Luctæq́, nemo Chriſtianæ
Voce, manu, calamóq́, doctor;
Teſtis Roberti villa dat inclytum
Cui nomen, olim nectare dulcior
Collega, qui ſub impari nunc
Faſce gemit, ſocio ſuperſtes;
Ediniană teſtis acropoli
Fulgens, diurnâ lampade puriùs,
Eliſa, quam colit perennem
Forma, genus, pietaſq́ ſedem;
Dei timentum gloria cætuum,
Flos vrbis almæ, teſtis, amabiles
Quorum ſub abditis recurrunt
Vſq́ mihi ſpecies medullis.

Devota Christo pectora, vos meis
Non fluxus ęvi, non fuga temporum,
Eradet ossibus, nec inter-
Vlla loci rapiet-capedo;
Quin ergo testes promis idoneos
Flammæ latentis, ne meritò suî
Tuîq; te querantur, aurâ
Immemorem superâ fruisci?
An quòd parergis dum priùs occupas
Mens expediri, quò gravioribus
Intenta, prosequatur actu
Orsa dehinc pia pertinaci,
Semper novorum, queîs premor indies,
Obstaculorum semina pullulant,
Spem præter & votum, futuræ
Proposito remoræ salubri?
Sic me morantem septima septies
Iam pœnè pulsat messis, & ultimæ
Quis nôvit an ciebit horæ
Terrifico tuba dira cantu?
An mentis alas implicat anxię
Molîmen ipsum, quæ parit ægriùs,
Quo sudat acriùs, vicissim
Summa levi petit astra nisu?

Hinc ſomnolenti ſæpe ſilentij
Condor latêbris, lumine frivolos
Donare publico perhorrens·
Ingenij trivialis auſûs;
Nec jam politis parturit auribus
Dignum quid, ardor priſtinus igneî
Poſtquam deferbuit vigoris,
In tenues abiens favillas;
Quas interim, fors, aura faventiæ
Tuæ ſecundo flamine ſuſcitans,
Hæc plumbeæ ramenta venæ
In rutilum recoquet metallum.

Lector ſalve; age nunc, quod moriturus agas:
Vale.